

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Orationes & conciones Constantini. Cap. XXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

agros, aliis annonam, ad pauperes, orphanos, miseratq; mulieres tuendas & alendas donaret. Iam magna cura etiam vestes nudis corporibus providebat. Maximis autem eos honoribus prosequeretur: qui vitam suam cælesti philosophiæ dedicassent. Sanctissimum ergo perpetuarum virginum cœtum constanter colebat: quod in earum mentibus Deum ipsum, cui se consecrarant, inhabitare crederet.

Orationes & conciones Constantini.

CAP. XXIX.

Equidem suam ipsius mentem quodam quasi afflatu & instinctu diuinarum rerum exaggerans: totas sæpe noctes sine somno traduxit: & cum per otium liceret, orationes scribens, frequentes cum suis inibat congressus, quod suarum esse partium existimaret rationis freno imperio suo parentes regere: atque adeo vniuersum regnum rationis imperio subijcere. Quapropter infinita multitudo solebat ad imperatoris nutum confluere: vt cum philosophantem audiret. Quod si eo dicente aliquando aliqua occasio incidisset de Theologia loquendi, erecto corpore consistens, contractoq; vultu, & depressa voce, adhibita summa prudentia & moderatione, præsentium animos cœlesti disciplina initiare ac deuouere videbatur. Quam rem cum sequeretur populi grata acclamatio: solebat nutu significare, vt cælum suspicerent, & venerandis laudibus omnium regem Deum admirarentur & colerent. Cum verò distributè de pluribus rebus loqui vellet: primum refutabat argumenta, quibus magno errore deorum multitudo introducebatur: probans gentium superstitionem fraudis esse causam, & huius de Deo erroris propugnaculum. Deinde Deum vnum vni imperio præsentem eis commendabat. Cuius de prouidentia deinceps & generatim & particulatim disputabat, indeque ad seruatoris nostri dispensationem descendens, hanc quoque ostendebat, vt eius ratio postulabat necessario extitisse. Ab isto loco digrediens, disputationem mouebat de Dei tribunali, quo genere maximo terrore ferire videbatur audientium animos, cum seuerè reprehenderet raptos, iniuriarum auctores, & qui se inexplebili diuitiarum auiditati mancipassent.

Fami-

EVSEBII DE VITA

Familiares vero nonnullos suos oratione quasi verberans & flagellans cogebat aliquando sua ipsorum conscientia percussos, humi oculos deflectere: cum eis clara voce contestaretur & predicaret, actionum suarum omnium rationem Deo daturus esse. Nam & se terrenum quoduis imperium illius, Dei imperio subijcere: eiq; rationes singularum rerum redditurum esse. Cunctos enim mortales magno regi aliquando rationem suae vitae relatuos. Hæc ille perpetuo contestabatur, hæc suggerebat, horum magister & author fuit. Sed is quidem veram & minime simulatam fidem peculiari quodam modo retinens hæc sentiebat, hæc præcipiebat: at illi ad hæc percipienda tardi, & ad præclara ista præcepta obsurdescentes: voce & acclamatione applaudebant: sed inexplebili cupiditate occæcati reipsa contemnebant. Fertur præterea cuidam ex suis ab se aliquando præhensio, dixisse: quousq; tandem o bone hanc inexplebilem auaritiam cumulamus.

Quod cuidam auaro sepulchri dimensionem descripsit, ad eius summum pudorem.

CAP. XXX.

DEinde cum corporis humani perfectæ ætatis circumscripta mensuram hasta, quam manu tenebat, humi impressisset, Omnes, inquit, vitæ diuitias, & totius orbis opes si domi haberes: tamen plus hoc à me circumscripto agello non possidebis: si & illud forte possideris. Huiusmodi dictorum & factorum modum sibi nullum statuebat beatus Imperator. Resque ipsæ persuadebant imperatoris hæc quasi diuinitus edita præcepta non nudis verbis, sed diuinis oraculis similia esse.

Quod propter eius eximiam humanitatem irrisus sit. CAP. XXXI.

SED cum imperator se totum ad humanitatem & misericordiam dedisset: & qui singulis prouinciis præerant, nullum prorsus de maleficis supplicium fumerent, res hæc vniuersæ administrationi, nõ minimam reprehensionem peperit. Quæ siue iusta fuerit, siue secus: iudicet quisq; pro sua voluntate: mihi liceat, quæ vera sunt, monumētis mādare.

De Con-